

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 12 listopada 2015 roku do Sądu Rejonowego dla W. M.w W. J. D. wniósł o nakazanie pozwany: Bankowi (...) S.A. oraz (...) Banku (...) S.A. (dalej (...) S.A.) podjęcia działań zgodnie z art. 143 § 2 zd. drugie ustawy o usługach płatniczych z dnia 19 sierpnia 2011 roku (tj. Dz. U. z 2014 r., poz. 873 ze zm.), celem odzyskania kwoty 1.996,88 zł pomyłkowo wpłaconej do (...) S.A. na konto osoby zmarłej. Wniósł o obciążenie obydwu banków kosztami postępowania.

W uzasadnieniu wskazano, iż roszczenie dochodzone pozwem wynika ze złożonego wniosku o wypłatę środków z zamkniętego funduszu inwestycyjnego nieruchomości. Przez pomyłkę powód podał niewłaściwy numer rachunku bankowego w Banku (...) S.A. Środki pieniężne w wysokości 1.996,88 zł dla powoda zostały przelane na błędnie przez niego podany numer rachunku nr (...) w Banku (...) S.A., należący do innej osoby, zmarłej w marcu 2014 roku. Powód wskazał, że po stwierdzeniu braku wpłaty na jego koncie, powiadomił o tym pozwanego Bank (...) S.A. Następnie zwrócił się do pozwanych o korektę operacji bankowej poprzez przelanie kwoty 1.996,88 złotych na właściwe konto.

Powód podniósł, że pozwany pismem z dnia 19 lutego 2015 roku Bank (...) S.A. odmówił podjęcia działań, wskazując na możliwość spadkobrania lub złożenia odwołania do Biura Rzecznika Klienta. Powód wskazał, że Biuro Rzecznika Klienta podtrzymało stanowisko we wcześniejszym piśmie (...) S.A. z dnia 19 lutego 2015 roku. Z kolei pozwany Bank (...) S.A. nie ustosunkował się do pisemnego powiadomienia powoda z dnia 16 lutego 2015 roku (pozew k. 2 – 3).

W odpowiedzi na pozew wniesionej w dniu 1 kwietnia 2015 roku (data nadania przesyłki poleconej) pozwany Bank (...) S.A. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Uzasadniając stanowisko pozwany nie kwestionował stanu faktycznego. Wskazał, że każda osoba zlecająca wypłatę środków pieniężnych może wskazać dowolny numer rachunku, należący do jakiegokolwiek adresata. Bank nie weryfikuje do kogo przelew jest kierowany i czy dane adresata są zgodne z numerem rachunku. Pozwany nie miał możliwości weryfikacji, czy wskazany numer rachunku należy do osoby wskazanej jako adresat przelewu – taką możliwość ma jedynie bank odbiorcy.

Pozwany podniósł także, że stanowisko powoda, powołującego się w treści pozwu na art. 143 ust. 2 ustawy o usługach płatniczych jest nietrafny. Zakres działań banku jest mocno ograniczony, albowiem środki pochodzące z „błędno przelewu” trafiają na rachunek posiadacza, któremu przysługuje roszczenie o wypłatę środków znajdujących się na jego rachunku. Pozwany wskazał, że bank nadawcy w tym przypadku nie może kwoty wykسیęgować i zwrócić na adres nadawcy ani też zwrócić się o to do banku odbiorcy. Jedynym działaniem banku nadawcy możliwym do zrealizowania może być zwrócenie się banku odbiorcy z prośbą o skierowanie informacji do posiadacza rachunku bankowego, że środki pieniężne które otrzymał, nie są mu należne i powinien je zwrócić. Takie działanie nie zostało podjęte z uwagi na skierowanie przez powoda pisma reklamacyjnego bezpośrednio do banku odbiorcy tj. Banku (...) S.A.

Na poparcie swoich tez pozwany przytoczył stanowisko Ministerstwa Finansów wyrażone w pismach z dnia 10 kwietnia 2015 roku oraz 24 lipca 2015 roku. Ponadto wskazano, że powód wiedział, na czyj rachunek bankowy środki pieniężne są przelewane, tj. na rachunek zmarłej K. K., której był bratankiem i opiekunem. Jednocześnie pozwany podniósł, że powód jako wierzyciel spadkobierców osoby bezpodstawnie wzbogaconej może skierować przeciwko nim powództwo o zwrot nienależnego świadczenia (odpowiedź na pozew k. 22-25).

W odpowiedzi na pozew wniesionej w dniu 1 kwietnia 2015 roku (data nadania przesyłki poleconej) pozwany (...) S.A. wniósł o oddalenie powództwa w całości w stosunku do niego, podniósł zarzut braku swojej legitymacji procesowej biernej i wniósł o zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, że identyfikacja odbiorcy, na rzecz którego realizowane jest zlecenie płatnicze następuje wyłącznie na podstawie wskazanego w zleceniu numeru rachunku bankowego odbiorcy, który z kolei jest unikatowym identyfikatorem posiadacza rachunku. W związku z tym bank nie weryfikuje innych danych podanych w zleceniu pod kątem zgodności z danymi posiadacza rachunku bankowego. Wskazano, że bank nie jest uprawniony ani zobowiązany do identyfikacji odbiorców zleceń płatniczych lub ich prawidłowości na podstawie innych danych. Podniesiono, że powód nie przedstawił jakichkolwiek dowodów potwierdzających podanie numeru rachunku bankowego przez pomyłkę, ani że jest właścicielem środków pieniężnych będących przedmiotem przelewu. Ponadto zdaniem pozwanego, dowody i twierdzenia podniesione w dalszym toku postępowania przez powoda należy uznać za spóźnione.

Odnosząc się do braku legitymacji biernej, pozwany wskazał, iż brak jest podstawy prawnej do dokonania przez bank zwrotu środków pieniężnych po śmierci posiadacza rachunku. Legitymację procesową bierną, zgodnie z art. 922 kc, mają spadkobiercy zmarłego posiadacza rachunku, na który dokonano wypłaty środków. Podniesiono, że za brakiem legitymacji biernej procesowej pozwanego świadczy również fakt, że nie jest on posiadaczem rachunku bankowego, na który dokonano przelew środków pieniężnych w niniejszej sprawie.

Ponadto wskazano, że bank zobowiązany jest do zachowania tajemnicy bankowej w zakresie danych umożliwiających identyfikację posiadacza rachunku bankowego. Argumentując swoje stanowisko pozwany stwierdził, że wbrew twierdzeniom powoda, podejmował wszelkie działania zmierzające do pomocy w niniejszej sprawie, w tym wyjaśnił powodowi brak podstawy prawnej do dokonania zwrotu środków pieniężnych oraz że roszczenie o ich zwrot winien skierować do spadkobierców zmarłego posiadacza rachunku. (odpowiedź na pozew k. 39-41v).

Na rozprawie w dniu 10 maja 2016 roku powód i pozwany (...) S.A. podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska. W imieniu pozwanego Banku (...) S.A. nikt się nie stawił. (protokół rozprawy z dnia 10 maja 2016 roku k. 77-78)

Na rozprawie w dniu 29 czerwca 2016 roku powód cofnął pozew ze zrzeczeniem się roszczenia w stosunku do Banku (...) S.A. Wyjaśnił, że numer rachunku, na który zostały przelane środki pieniężne kończy się liczbą „ (...)”, zaś numer jego rachunku kończy się liczbą „709”. Stanowczo wskazał, iż przedmiotem jego pozwu jest żądanie zasądzenia od pozwanego (...) S.A. kwoty 1.996,88 złotych.

Pozwany (...) S.A. wniósł o oddalenie pozwu w całości z uwagi na brak podstaw prawnych i faktycznych do dokonania jakichkolwiek zwrotów na rachunek powoda (protokół rozprawy z dnia 29 czerwca 2016 roku k. 83-84).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19 grudnia 2014 roku J. D. złożył żądanie wykupu certyfikatu inwestycyjnego (...) funduszu inwestycyjnego zamkniętego sektora nieruchomości nr (...) oraz złożył wniosek o przekazanie kwoty z tytułu wykupienia certyfikatów inwestycyjnych na wskazany przez niego rachunek o numerze: (...) w banku (...) S.A. Bank (...) S.A., obsługujący w/w fundusz inwestycyjny, w dniu 8 stycznia 2015 roku dokonał przelewu kwoty 1.996,88 zł na wskazany rachunek bankowy, należący do zmarłej K. K., tytułem (...). (...) (okoliczności bezsporne, pismo z dnia 3 marca 2015 roku k. 6, żądanie wykupu certyfikatu inwestycyjnego k. 28, dowód przelewu k. 29, zeznania J. D. k. 84).

Pismem z dnia 16 lutego 2015 roku J. D. wniósł do Banku (...) S.A. i (...) S.A. o dokonanie przelewu kwoty 1996,88 zł na rachunek bankowy o numerze (...), tym samym wnosząc o dokonanie korekty operacji dokonanej przez Bank (...) S.A. na rachunek bankowy (...) S.A. w dniu 8 stycznia 2015 roku. (...) S.A. oraz Bank (...) S.A., że we wniosku z dnia 19 grudnia 2014 roku o przekazanie kwoty z tytułu wykupienia certyfikatów inwestycyjnych, błędnie podał numer rachunku, na który dokonano przelewu środków pieniężnych. Posiadacz powyższego rachunku zmarł w marcu 2014 roku. (okoliczność bezsporna, pismo z dnia 16 lutego 2015 roku k. 4)

(...) S.A. poinformował J. D., że identyfikacja odbiorcy, na rzecz którego dokonywane jest zlecenie płatnicze odbywa się wyłącznie na podstawie wskazanego w zleceniu rachunku bankowego, stanowiącego unikatowy identyfikator posiadacza rachunku. Bank nie weryfikuje zgodności danych odbiorcy podanych w zleceniu z danymi posiadacza

wskazanego rachunku. J. D. został również poinformowany o konieczności skierowania roszczeń do spadkobierców zmarłego posiadacza rachunku, tj. podmiotów uprawnionych do wyrażenia zgody na zwrot środków, w celu zwrotu swojej należności (pismo z dnia 19 lutego 2015 roku k. 5, pismo z dnia 31 marca 2015 roku k. 7).

J. D. nie zaprzeczył, że prawidłowo dokonano przelewu środków pieniężnych w wysokości 1.996,88 złotych (pismo z dnia 3 marca 2015 roku k. 6).

W dniu 14 października 2015 roku J. D. złożył formularz aktualizacji danych wskazując swój aktualny rachunek bankowy o numerze: (...) (formularz z dnia 14 października 2015 roku k. 81).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów złożonych przez powoda i pozwanego. W odniesieniu do dokumentów, które zostały przedłożone w formie zwykłych kserokopii, strony nie zakwestionowały rzetelności ich sporządzenia, ani nie żądały złożenia przez stronę przeciwną ich oryginałów (zgodnie z art. 129 kpc). Także Sąd badając te dokumenty z urzędu nie dopatrył się w nich niczego, co uzasadniałoby powzięcie jakichkolwiek wątpliwości, co do ich wiarygodności i mocy dowodowej, dlatego stanowiły podstawę dla poczynionych w sprawie ustaleń. Dotyczyło to w szczególności dołączonych do akt kopii umów, odpisów czy wyciągów.

Ze szczególną ostrożnością i uwagą Sąd dokonał oceny zeznań J. D. z uwagi na jego subiektywną ocenę stanu faktycznego sprawy. Tym niemniej strony były zgodne co do zlecenia przez powoda dokonania przekazania należnej kwoty z tytułu wykupienia certyfikatów inwestycyjnych na rachunek bankowy przez niego wskazany.

Dodatkowo czyniąc ustalenia faktyczne Sąd uwzględnił zgodne twierdzenia stron w trybie art. 229 kpc oraz twierdzenia strony, którym przeciwnik nie zaprzeczył w trybie art. 230 kpc. Było to szczególnie istotne uwzględniając fakt, iż stan faktyczny rozpoznawanej sprawy był w zasadzie między stronami bezsporny.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Postępowanie w części, w której powództwo zostało cofnięte, podlegało umorzeniu. W pozostałym zakresie powództwa podlega oddaleniu. Zgodnie z art. 143 ust. 1 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 roku o usługach płatniczych (tj. Dz. U. z 2014 r., poz. 873 ze zm.) zlecenie płatnicze uznaje się za wykonane na rzecz właściwego odbiorcy, jeżeli zostało wykonane zgodnie z informacjami, o których mowa w art. 23 ust. 1 pkt 1 lub w art. 27 pkt 2 lit. b, a w przypadku wskazania w treści zlecenia płatniczego unikatowego identyfikatora - jeżeli zostało wykonane zgodnie z tym unikatowym identyfikatorem bez względu na dostarczone przez użytkownika inne informacje dodatkowe.

Z kolei zgodnie z ust. 2 powyższego przepisu, jeżeli unikatowy identyfikator podany przez użytkownika jest nieprawidłowy, dostawca nie ponosi odpowiedzialności na podstawie art. 144-146. Dostawca płatnika jest jednak obowiązany podjąć działania w celu odzyskania kwoty transakcji płatniczej. Strony mogą zastrzec w umowie, że dostawca ma prawo pobrać od użytkownika opłatę za odzyskanie środków; przepis art. 36 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

Właściwe przepisy w/w ustawy przewidują, że przez unikatowy identyfikator rozumie się kombinację liter, liczb lub symboli określoną przez dostawcę usług płatniczych dla użytkownika, którą użytkownik usług płatniczych jest zobowiązany dostarczyć w celu zidentyfikowania w sposób jednoznaczny drugiego biorącego udział w danej transakcji płatniczej użytkownika usług płatniczych lub jego rachunku płatniczego. Zgodnie z art. 143 ust. 3 uup unikatowym identyfikatorem jest **numer rachunku bankowego**, chyba że strony uzgodnią w umowie ramowej inny unikatowy identyfikator.

Zatem jak wskazano wyżej, rolę unikatowego identyfikatora pełni najczęściej numer rachunku bankowego (płatniczego). Jest to możliwe dlatego, że numery tych rachunków zapisane są standardem (...), posługującym się algorytmem bazującym na liczbie kontrolnej. Unikatowy identyfikator nie ma nic wspólnego z tytułem transakcji (np. tzw. tytułem przelewu): sam tytuł nie może pełnić funkcji unikatowego identyfikatora i nie może być podstawą odmowy lub wstrzymania wykonania transakcji płatniczej. Ustawodawca unijny w regulacji dyrektywy 2007/64/

WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 roku w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego zmieniającą dyrektywy (...), (...), (...) i (...) i uchylającą dyrektywę (...)(Dz.U.UE.L.2007.319.1) (dalej dyrektywa 2007/65/WE), w jeszcze szerszy sposób wskazał na prawne konsekwencje realizacji zlecenia płatniczego na podstawie unikatowego identyfikatora, wskazując w art. 74 dyrektywy 2007/65/WE, że w razie wykonania zlecenia płatniczego zgodnie z unikatowym identyfikatorem, zlecenie płatnicze w odniesieniu do odbiorcy określonego w unikatowym identyfikatorze uważa się za wykonane prawidłowo.

Należy przy tym pamiętać, iż bank, w oparciu o przepisy powszechnie obowiązującego prawa oraz przepisów wewnętrznie obowiązujących (np. załącznik nr 1 do uchwały nr 155/ (...) Zarządu (...) S.A. z dnia 3 kwietnia 2012 roku, k. 57 - 71), nie bada podanych przez inicjatora transakcji danych identyfikacyjnych odbiorcy.

Przytaczając w tym miejscu poglądy doktryny (M. Pacak: Komentarz do art.143 ustawy o usługach płatniczych, Usługi płatnicze. Komentarz, Wydawnictwo LexisNexis, Warszawa 2014) zauważyć trzeba, że posłużenie się nieprawidłowym (czyli np. innym niż zamierzony, błędnie udostępnionym przez odbiorcę lub błędnie odczytanym przez płatnika) unikatowym identyfikatorem, który jako odbiorcę transakcji płatniczej zidentyfikuje inny podmiot niż zakładany przez płatnika, powoduje, że całe ryzyko podania błędnego identyfikatora, a w konsekwencji najczęściej wykonania transakcji płatniczej na rzecz innego odbiorcy niż wskazany przez płatnika, spoczywa w całości na płatniku. W związku z tym to płatnik jest zobowiązany znać i podać prawidłowy unikatowy identyfikator odbiorcy, który umożliwi zgodne z dyspozycją wykonanie transakcji płatniczej.

Zgodnie ze stanowiskiem wyrażonym w II Rekomendacji przez Radę Prawa Bankowego i Zespół ds. Regulacji Płatniczych przy (...) Banków (...) z 18 września 2012 roku, zlecenia płatnicze mogą być realizowane tylko na podstawie numeru rachunku bankowego bez narażania się przez dostawcę na odpowiedzialność odszkodowawczą.

Z kolei w rozumieniu art. 2 ust. 22 uup płatnikiem jest osoba fizyczna, osoba prawna oraz jednostka organizacyjna niebędąca osobą prawną, której ustawa przyznaje zdolność prawną, składająca zlecenie płatnicze.

Przytoczony wyżej art. 143 ust. 2 uup nie precyzuje jakiego rodzaju działania dostawca płatnika jest obowiązany podjąć w celu odzyskania kwoty transakcji płatniczej. Wydaje się również, że regulacja ta nie przyznaje dostawcy płatnika żadnych odrębnych uprawnień, także w celu odzyskiwania środków.

W przypadku zlecenia płatniczego wykonanego na podstawie nieprawidłowego identyfikatora, gdy odbiorca transakcji jest klientem banku, bank powinien wystąpić do tego klienta o zwrot kwoty przekazanej na rachunek klienta, z ewentualnym pouczeniem o odpowiedzialności w przypadku braku dobrowolnego zwrotu środków. Bank nie może natomiast samodzielnie udostępnić danych odbiorcy przelewu, zleceniodawcy z uwagi na obowiązującą tajemnicę bankową.

W przypadku zlecenia płatniczego wykonanego na podstawie nieprawidłowego identyfikatora, gdy odbiorca transakcji nie jest klientem banku, bank powinien wystąpić do banku odbiorcy przelewu, o udostępnienie danych tego odbiorcy lub o skierowanie w imieniu banku płatnika o zwrot kwoty przekazanej na rachunek tego klienta, z prośbą o przekazaniu posiadaczowi rachunku informacji o zaistniałym zdarzeniu. Wskazać należy, że bank odbiorcy jest uprawniony do udostępnienia danych klienta, będącego odbiorcą płatności z uwagi na ustawowe zwolnienie z obowiązku zachowania tajemnicy bankowej w stosunku do banku, zgodnie z przepisem art. 105 ust. 1 pkt. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku - Prawo bankowe (tj. Dz. U. z 2015 roku, poz. 128 ze zm.)

W trybie art. 143 ust. 2 ustawy o usługach płatniczych oraz na podstawie regulacji ustawy - Prawo bankowe, bank nie jest uprawniony do podejmowania dalej idących kroków celem odzyskania kwoty transakcji płatniczej wykonanej na podstawie nieprawidłowego identyfikatora. (zob. pismo z dnia 10 kwietnia 2015 roku Ministerstwo Finansów Podsekretarz Stanu nr FN 7.054.4-3.2015 Konsekwencje nieprawidłowego zlecenia płatniczego).

W realiach niniejszej sprawy nie ulega wątpliwości, iż zlecenie powoda w odniesieniu do odbiorcy określonego w unikatowym identyfikatorze należy uznać za wykonane prawidłowo. Takie działanie nie zostało podjęte w przypadku

pozwanym z uwagi na skierowanie przez powoda pisma reklamacyjnego bezpośrednio do banku odbiorcy tj. (...) S.A. Na marginesie w ramach rozważań należy wskazać, iż osoba będąca płatnikiem zlecenia może wskazać dowolny rachunek bankowy, należący do jakiegokolwiek osoby.

W niniejszej sprawie powód wiedział lub też mógł wiedzieć, iż rachunek, na który zlecił dokonanie przelewu, należał do jego zmarłej ciotki K. K.. O odpowiedzialności pozwanego (...) S.A. można byłoby mówić, gdyby dokonano szkody spowodowanej niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem polecenia przelewu. Jednakże bank realizując zlecenie, nie ma prawa ani obowiązku dokonywania identyfikacji odbiorców zleceń płatniczych lub ich prawidłowości na podstawie innych danych. Wobec powyższego pozwany (...) S.A. nie miał podstawy prawnej do dokonania przez bank zwrotu środków w sytuacji, gdy środki pieniężne zostaną przekazane na rachunek po śmierci adresata. Nie sposób twierdzić, iż w/w pozwany w jakikolwiek sposób naruszył przepisy prawa i by ponosił wobec powoda w tego tytułu odpowiedzialność cywilną.

Ponadto powód zarówno w piśmie z dnia 3 marca 2015 roku, jak i na rozprawie w dniu 10 maja 2016 roku, jednoznacznie potwierdził prawidłowość dokonania przelewu na wskazany przez niego rachunek bankowy. Powyższa okoliczność była bezsporna. Powód dochodzi zatem roszczeń, powstałych na skutek jego pomyłki, za którą nie mogą i nie powinni ponosić odpowiedzialności pozwani.

W tym kontekście należy uznać za niewiarygodne wyjaśnienia powoda, iż jedyną przyczyną omyłki w podaniu numeru rachunku było to, że rachunek który zostały przelane środki pieniężne kończy się liczbą „ (...)”, zaś numer jego rachunku kończy się liczbą „709”. Analiza i porównanie numerów obu rachunków bankowych (tj. (...) oraz (...)) wskazuje, iż różnią się one od siebie w zdecydowanie szerszym zakresie.

W związku z tym powód winien podjąć działania w celu odzyskania środków pieniężnych względem spadkobierców zmarłej zgodnie z art. 922 kc, a nie banków uczestniczących w transakcji.

Ponadto Sąd miał na względzie § 6 Załącznika nr 1 do uchwały nr (...)/ (...) Zarządu (...) S.A. z dnia 3 kwietnia 2012 roku, zgodnie z którym bank identyfikuje odbiorcę, na rzecz którego realizowane jest zlecenie płatnicze i wykonuje to zlecenie wyłącznie na podstawie wskazanego w zleceniu numeru rachunku bankowego odbiorcy, w strukturze (...), stanowiącego unikatowy identyfikator posiadacza rachunku. Identyfikacja odbiorcy oznacza, że bank nie weryfikuje zgodności danych odbiorcy podanych w zleceniu płatniczym z danymi posiadacza wskazanego rachunku.

W świetle powyższych ustaleń Sąd uznał, iż powód nie wykazał w niniejszym postępowaniu zasadności swego roszczenia co do zasady, ani legitymacji biernej (...) S.A., co było przyczyną merytorycznej decyzji o oddaleniu powództwa (pkt. II sentencji wyroku).

Zgodnie z art. 203 § 1 kpc pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania wyroku. Stosownie natomiast do art. 355 § 1 kpc Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne.

Wobec cofnięcia pozwu w stosunku do pozwanego Banku (...) S.A. ze zrzeczeniem się roszczenia przed wydaniem wyroku, niniejsze postępowanie w tym zakresie należało umorzyć (pkt. I sentencji wyroku). W ocenie Sądu cofnięcie pozwu w tym zakresie nie było sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego i nie zmierzało do obejścia prawa – a zatem było dopuszczalne.

Podstawę rozstrzygnięcia o kosztach postępowania, zawartego w pkt. III i IV sentencji wyroku, stanowił art. 98 § 1 kpc, zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu).

W niniejszej sprawie koszty procesu, które poniósł pozwany Bank (...) S.A., powinien ponieść w całości powód. W skład kosztów tych weszły: opłata skarbową od dokumentu pełnomocnictwa – 17 złotych oraz koszty zastępstwa

procesowego – 600 złotych. Koszty zastępstwa procesowego Sąd ustalił na podstawie § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tj. Dz. U. z 2013 roku, poz. 490 ze zm.).

Podobnie koszty procesu, które poniósł pozwany (...) S.A. o czym orzeczono w pkt. IV sentencji wyroku, powinien ponieść w całości powód. W skład kosztów tych weszły: opłata skarbową od dokumentu pełnomocnictwa – 17 zł oraz koszty zastępstwa procesowego – 600 złotych. Koszty zastępstwa procesowego Sąd ustalił na podstawie § 6 pkt 3 w/w rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

Mając na uwadze powyższe okoliczności faktyczne i treść przepisów prawa, Sąd orzekł jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

(...)